

Farní list

SUŠICE, BUDĚTICE, RABÍ, KOLINEC, MLÁZOVY, PETROVICE, SVOJŠICE, DLOUHÁ VES, HŮRKA,
KAŠPERSKÉ HORY, REJŠTEJN, SRNÍ, HARTMANICE, DOBRÁ VODA, MOUŘENEC, PRAŠILY

SUŠICKÁ POUŤ
1. ZÁŘÍ 2013

č. 7 / 2013 (109)

UČÍME SE BÝT SPOLU, BÝT CÍRKVÍ

Milí přátelé v Sušici a okolí,

1. září 2013 slavíme hlavní sušickou pouť a zároveň vstupujeme do nového školního roku. To se nám může stát výzvou k novým začátkům, k hledání nových cest do Boží blízkosti, do hlubšího prožívání Boží reže v našem životě.

V katolické církvi byl dlouhou dobu kladen důraz na slavení svátostí. Žít v církevně platném manželství, mít pokřtěné děti, alespoň jednou za rok se vyzpovídat a hlavně být každou neděli na mši svaté – to vnímá mnoho, hlavně starších katolíků jako nejdůležitější úkoly svého života. Samozřejmě vedle ranní a večerní modlitby.

Mám radost, že přibývá křesťanů, také v Sušici a okolí, kteří poznali sílu Božího slova a žijí z něj, denně berou Bibli do ruky a prožijí nad ní pozhnanou tichou chvíli. Pro celý den tak mají posilu a inspiraci v nejrůznějších osobních i pracovních situacích, v mnoha rozhodováních.

sám“ (Gen 2,18). **K nezákladnějším**

Je tu ještě další důležitý úkol: rozvíjet vztahy. Ve zprávě o stvoření světa čteme, že Bůh řekl: „není dobré,

potřebám člověka patří vytvářet vztahy – s Bohem, svým Tvůrcem, Vykupitelem a Pánem, a s lidmi, mezi něž nás Pán postavil. Položme, prosím, veliký důraz na vytváření společenství, na budování dobrých mezilidských vztahů, na stálou snahu naslouchat, odpouštět, dávat nové a nové šance. Ať jsme – podle slov prezidenta Miloše Zemana z jeho inauguračního projevu – „ostrovem pozitivní deviace“, místem, kde se žije opravdu naplno a krásně!

Karel Satoria ve své knize rozhovorů s Markem Váchou „Život je sacra zajímavěj“ říká: *Přál bych si, aby církev byla ve vědomí lidí spojována s mistrovstvím života. Mám k tomu uvést příklad? Je to podobné, jako je Česká filharmonie spojována s krásnou hudbou a uměleckou virtuozitou. Přes všechny průšvihy a skandály, s kterými se toto těleso potýkalo, hádkami o šéfa, repertoár, finance, první, co člověku naskočí, je: zabývají se krásou, jde jim o virtuozitu, mistrovství, kulturu. – Je třeba pracovat na renomé církve. Aby si lidé při zmínce o církvi řekli: to jsou ti blázni, co je zajímá život a vsadili na lásku.*

Využijme, prosím, pozvání do společenství, která už existují a vytvářejme společenství nová, ve kterých se budeme navzájem inspirovat ke krásnému, hodnotnému životu!

P. Václav

POUTNÍ SLAVNOST K PANNĚ MARIÍ HAUSWALDSKÉ NA SRNÍ

V sobotu 17. srpna 2013 se v srdci Šumavy opět konala pouť. Tentokrát měl duchovní část poprvé na starosti nový

duchovní správce, již známý šumavský kněz P. Tomas van Zavrel. U Hauswaldské kaple se uskutečnila jako každoročně

setkání členů a přátel občanského sdružení Karla Klostermanna ze Šumavy a z Bavorska. Zazněla skladba Hubertská mše svatá. Ale setkání bylo poprvé po sedmi letech pojaté způsobem, jakým ji uctívali původní obyvatelé Šumavy. Hauswaldská kaple je známé poutní místo s pramenem léčivé vody a stala se útočištěm šumavských obyvatel a nesčetných návštěvníků z blízkého i vzdáleného okolí. I ti, co odešli za prací do ciziny se o pouti vždy vraceli, aby si modlitbami vyprosili lepší životní podmínky, především zdraví svých blízkých. P. Tomas van Zavrel ve své homilii připomněl, že po druhé světové válce došlo k odsunutí německého obyvatelstva a tímto se všechny vazby

k zavedeným zvykům vytratily, ba dokonce že se vytratila víra z tak pobožného kraje. „V padesátých letech toto území patřilo do vojenského pásma, kam byl zakázán veškerý přístup civilnímu obyvatelstvu. Nakonec byla kaple v roce 1957 vyhozena do povětří a tím se jakoby vyrvalo duchovní srdce tohoto kraje,” říká P. Tomas a pokračuje: „Panna Maria Hauswaldská se zázračným způsobem zachránila a jako Maria stála pod křížem a strpěla zlo konané na Božím synu, tak podobně Panna Maria Hauswaldská po dobu komunismu strpěla zlo konané v tomto kraji až do příchodu svobody.”

V roce 1998 vzniklo Občanské sdružení Karla Klostermanna – spisovatele Šumavy, jehož předsedou se stal Bc. Václav Sklenář. Se spoluprací Správy Národního parku se podařil obnovit aspoň půdorys zničené kaple, kde se každoročně setkávají

poutníci z různých míst, přijíždějí i bývalí rodáci. První poutní mše na tomto půdorysu se konala 12. 8. 2006. Po několika letech byl zastřešen i pramen vody a ta přitéká dřevěnými korýtky do skleněných dlaní. Na kamenné obrubě je nápis – Kdo žízní, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vody života! Letos poprvé, na návrh P. Tomase van Zavrela, se začalo pobožností u Hauswaldské kaple, po které následovalo procesí, jako před dávnými lety. Hned napoprvé se tu sešlo téměř 400 poutníků! V 10 hodin se zaplnilo celé prostranství, nejen na půdorysu kaple, ale všude okolo. P. Tomas se mimo jiné zmínil o jeho předchůdci P. Pešatovi, který zde sloužil, a vyprošoval mu uzdravení z vážné nemoci. Vzpomněl také všech bývalých obyvatel. Po pobožnosti, kterou doprovázeli trubači a sbor z Klatov, bylo uděleno všem poutníkům požehnání a P. Tomas poukázal na krásnou přírodu, Boží stvoření ve prospěch nás lidí a zahájil národní hymnu. Po ní následovala šumavská hymna, bylo to krásné a dojemné!

Poté se seřadil průvod – v čele s kadidlem, křížem, za nimi se zařadila krásně ozdobená socha Panny Marie se 4 nosiči a muzikanti sušické Solovačky; přidalo se 10 nosičů korouhví a následovalo asi 250 poutníků. Průvod se ubíral starou poutní cestou, jako před 68. lety naposled. Tenkrát jsem se zúčastnila procesí s maminkou. Procesí se ubíralo za modlení růžence a zpěvu mariánských písní, které hudbou doprovázela zmíněná Solovačka. Toto vše sledovalo nespočet návštěvníků Šumavy, kteří náhodou procházeli kolem. Ze všech rekreačních chalup vycházeli jejich majitelé a obdivovali to nádherné společenství poutníků, mnozí přijeli i zdaleka, aby podpořili úsilí promodlit tento kraj a prosit o obrácení a usmíření. „Někdo tato procesí považuje za krásný nebo naopak odporný folklor“, říká P. Tomas a dodává: „Pro mě se jedná o hluboce duchovní akt, zejména když se lidé 60 minut skutečně modlí zpěvem a slovem. Je to velké svědectví žité víry, které

povzbudilo dle ohlasu mnoho nepraktikujících křesťanů a hledajících.“

Ve 12 hodin došel průvod do kostela Nejsvětější Trojice, korouhve se rozestavěly po kostele. Socha Panny Marie Hauswaldské, kterou před úplným zničením zachránil místní kostelník pan Březina, byla krásně vyzdobená. Zde celebroidal česko – německou mši sv. P. Tomas van Zavrel a

novokněz P. Tobias Reiter z Grafenau po mši sv. uděloval poutníkům požehnání. Při modlení Otčenáše se dlaně všech poutníků spojily, byl to velmi hřejivý pocit, který se prolínal do srdcí všech přítomných. Všem nám přeji, abychom se příští rok na stejném místě v ještě větším počtu ve zdraví sešli.

Marie Malá

PO POUTNÍCH MÍSTECH V ITÁLII

měli letos možnost navštívit nejznámější poutní místa na území Itálie a prožít tak 13 dnů naší dovolené společně s otcem Vendelínem z velhartické farnosti, který celou pouť vedl.

Naším prvním zastavením bylo starobylé město Loreto, známé svou bazilikou Santa Casa /Svatá chýše/. Je to místo, kam údajně ve 13. století, když Svatou zemi ohrožovali muslimové, andělé přenesli z Nazareta domek /svatou chýši/, ve kterém žila Panna Maria, aby jej uchránili před zničením.

Z Loreta jsme se vydali zhruba 300 km na jih podél mořského pobřeží až do San Giovanni Rotonda. V tomto městečku, nacházejícím se vysoko v horách, žil a působil známý kapucínský kněz sv. Pater Pio z Pietrelciny. Navštívili jsme zde nejen původní kostelík, kde dlouhé hodiny P. Pio zpovídal a sloužil mše svaté, ale i muzeum, vybudované z části kláštera, viděli jsme celou, ve které P. Pio prožil roky svého řeholního

života a prošli jsme i křížovou cestu nad klášteřem.

Také jsme měli možnost navštívit nemocnici, o jejíž vybudování se P. Pio zasloužil. V této nemocnici je poskytována péče více než tisíci pacientům a je určena hlavně pro chudé, kteří nemají na zaplacení poplatků. Provoz nemocnice byl a je financován hlavně díky darům a příspěvkům věřících.

Ze San Giovanni Rotonda jsme zamířili do nedalekého San Angela, nejvýše položené obce na italském poloostrově Gargáno, ležícím v nadmořské výšce 843 m, kde se údajně v r. 493 zjevil archanděl Michael, aby tlumočil Boží příkaz, aby se jeskyně kultu boha Mithry proměnila na křesťanský chrám. Kromě této svatyně ve skále jsme v San Angelu navštívili i chrám sv. Petra a kostel Santa Maria Maggiore, kde jsme slavili mši svatou.

Pak už jsme zamířili napříč Itálií na Vesuv a do Pompejí. Město Pompeje bylo v r. 79 kompletně zničeno výbuchem sopky Vesuv a zavaleno 25 metrovou vrstvou lávy

a popílku. Od poloviny 18. století zde probíhají rozsáhlé archeologické práce, které už postupně odkryly mnoho zachovalých budov a chrámů a můžeme zde vidět i ty nejmenší detaily o každodenních životech původních obyvatel Pompejí. V době erupce mělo město kolem 20.000 obyvatel, nové Pompeje stojí vedle pozůstatků těch starých a žije zde nyní okolo 26.000 obyvatel.

Po třech dnech pobytu v Pompejích se vydáváme zpět na sever a směřujeme na Řím. Při cestě se zastavujeme na hoře Monte Cassino, kde se nachází největší benediktinský klášter, založený kolem r. 529 sv. Benediktem z Nursie. V tomto klášteře je také sv. Benedikt pohřben.

Dále jsme zde navštívili hřbitov, nacházející se pod klášterem a poklonili se památce padlých polských vojáků za 2. světové války. V květnu roku 1944 jich na tomto místě zemřelo kolem tisíce, když bránili cestu na Řím.

Do Říma jsme přijeli k večeru a byli jsme na tři dny ubytováni na předměstí v kempu Tiber, odkud jsme se každý den vydávali metrem za památkami do centra. Postupně jsme navštívili několik nejvýznamnějších míst Říma – Lateránskou baziliku, baziliku sv. Kříže, Svatopetrské náměstí s bazilikou sv. Petra, někteří z nás navštívili i Sixtinskou kapli a vatikánská muzea. Procházeli jsme i kolem redakce Radia Vaticana a Andělského hradu a zastavili se i u nejstarší dominanty Říma – Kolosea. Teplota v těchto dnech dosahovala až 41°C ve stínu, ale i nejstarší účastníci pouti vše ve zdraví zvládli.

Naše pouť se pomalu chýlila ke konci, před sebou jsme měli ještě poslední tři dny. Při cestě do Assisi jsme se krátce zastavili na překrásném místě – v městečku Cassia, kde žila a nyní odpočívá sv. Rita. Tato světice žila v letech 1381 – 1457 a její tělo, které zůstalo zázračně zachováno, je vystaveno ve skleněné schránce v kostele, který jí byl zasvěcen. Sv. Rita je patronkou v bezvýhodných a obtížných zkouškách zvláště v manželství a v rodičovství. Na

tomto místě se také udál v r. 1330 eucharistický zázrak a dodnes je zde důkaz tohoto zázraku v monstranci uctíván.

A konečně Assisi, pro mě to bylo místo úžasného klidu a pokoje, duch sv. Františka jakoby nás všude provázel. Navštívili jsme Františkův rodný dům, kostel v San Damianu, kde se nachází kopie kříže, z něhož k Františkovi promluvil Kristus (originál kříže je v bazilice sv. Kláry), Porciuncoli – kostelík, který si František zamiloval a z něhož se rozhodl vytvořit kolébku a pramen svého poslání. Nad tímto malým kostelíkem byla vystavěna bazilika Panny Marie, Královny Andělů.

Také jsme byli uchvázeni rozsáhlým komplexem baziliky sv. Františka, kde jsme se v její podzemní části mohli pomodlit u hrobu tohoto světce a jeho spolubratří.

K bohatství tohoto místa nepatří jen historický střed, ale i okolí města: oblé vysoké kopce, louky, pole a ovocné a olivové sady, ze kterých na vás dýchá zvláštní atmosféra lásky a pokoje.

Posledním naším zastavením v Itálii byla města Forli a Padova. Obě tato místa jsou spojena s životem sv. Antonína, který byl pozoruhodným znalcem Bible a jeho kázání dokázala ovlivnit prosté lidi i učence.

Celá pouť byla pro nás všechny velkým požehnáním a nezapomenutelným zážitkem. Díky všem, kteří se za nás modlili a hlavně DÍKY TOBĚ, BOŽE, za dar víry a vše, čeho se nám z Tvé ruky dostává.

Anna Blažková

ROK VÍRY A PANNA MARIA

Po největším mariánském svátku Nanebevzetí Panny Marie je možná vhodné si říci, jak souvisí pomalu končící Rok víry, vyhlášený dnes již emeritním papežem Benediktem XVI., právě s naší

Nebeskou Matkou. O Panně Marii nenajdeme v Písmu svatém tolik přímých svědectví, kolik bychom očekávali úměrně jejímu významu v dějinách

spásy. Když byla vzata do nebeské slávy, zůstala věrná svému poslání a svou mocnou přímluvou nám vyprošuje dary, které potřebujeme, abychom nezbloudili na své pouti a došli do cíle. Proto ji vzýváme jako pomocnici, ochránkyni a prostřednici všech milostí. Její mateřská úloha vůči lidem nijak nezastiňuje ani nezmenšuje jediné prostřednictví Kristovo, ale ukazuje jeho sílu.

V důvěře v Mariinu přímluvu nás víra v Boha učí náročnému umění žít a nezbloudit ve zmatku cest, na které nás láká tento svět. Podobně jako své učedníky posílá Pán i každého z nás a nejen v rámci probíhajícího Roku víry hlásat pravdy o

Božím zjevení a přinášet hladovým a žízňivým radostnou zvěst v její původní, nezkraslené podobě. Víra je milostí, kterou uděluje Bůh, a o tento dar víry také pro druhé je třeba prosit a nemalomyslnět, když pozorujeme mnohý odpad od církve.

Maria na svatbě v Káně posílá svým slovem učedníky za Ježíšem, a výsledek její přímluvy známe. I mnoho Ježíšových učedníků předtím totiž odešlo a už se k němu nevrátili. Ježíš zůstává klidný a ptá se apoštolů, zda i oni chtějí odejít. Petrovu odpověď známe: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“ Svěřujme s důvěrou Panně Marii své problémy a ona nám pomůže, abychom uprostřed zmatků tohoto světa chápali své poslání, které se neopírá o proměnlivost věcí a nálad světa. Důvěra v Boha a stálá přímluva Ježíšovy Matky nám dodává sílu a moudrost, které mohou proměnit svět i člověka. Prosme Pannu Marii, aby se přimlouvala za církev i za nás, abychom ve vzájemném společenství dokázali vnášet Boží světlo pravé víry do srdcí všech hledajících, ke kterým nás denně posílá její Syn Ježíš Kristus. Aby v našich duších převládala ochota k vzájemnému odpuštění a spolupráci podle úmyslů Stvořitele. Aby zavládl pokoj a dobrá vůle a aby rostl počet těch, kteří naslouchají Božímu hlasu a přijímají poselství vrcholícího Roku víry. Panno Maria, královno andělů, oroduj za nás!

Václav Pikeš

TAM, KDE V LÉTĚ SNĚŽÍ...

Poutní slavnosti Panny Marie Sněžné mají dlouholetou tradici. Kdy hledat její kořeny? Určitě v povaze tohoto kraje. Kašperské Hory byly a jsou tepajícím srdcem Šumavy. V každém úderu srdce našich hor můžeme vnímat všemi smysly velkolepou nádheru Stvoření. Na každém

kroku se zde setkáváme s okamžikem, který je natolik výjimečný, že může změnit běh času a směr našeho života.

Takovým okamžikem bylo i páteční tiché světelné procesí gradující v neobyčejný zážitek. Město ponořené do tmy, velká svítící oka domů a domků, a

drobné mihotající plamínky svíček, které svými dlaněmi chránili poutníci směřující z kostela sv. Markéty do poutního kostela Panny Marie Sněžné. Tam se tiché procesí proměnilo v souhvězdí planoucích svící. V té neopakovatelné chvíli se poutníci stávali jeho součástí. Nebylo již ani potřeba zavírat oči, aby se člověk vžil do pocitu, že je unášen do světů bez hranic. Mystickou atmosféru meditace prostupovala kytara a zpěv pátera Tomase van Zavrela za doprovodu vokálního seskupení Metanoia a překvapený poutník se již nezdráhal uvěřit, že věci, které byly ztraceny a zapomenuty se vrací domů. Kytara, noc a kostel, zvláštní spojení, které umocňuje samo sebe. Pak světla svící pohasla, ale jejich nebeské družky zůstaly jako připomínka něčeho, co nekončí, ale trvá.

Sobotní program započal nešporami, zpívanými Scholou Gregorianou Pragensis v bazilice svaté Markéty, jako předzvěst poutního procesí směřujícího do kostela Panny Marie Sněžné. Socha Panny Marie nesená poutníky budila dojem, že kráčí spolu s průvodem. Menší soška nesená dětmi pak jakoby plula nad jejich hlavami. Početné korouhve poutníků z Kašperských Hor, Sušice či Horažďovic byly živou vzpomínkou na dávná procesí vinoucí se krajem pod horami. Panna Maria Sněžná je kostelem s neopakovatelnou atmosférou

staré Šumavy. Její výzdoba je vždy mariánská, z květin, které darují obyvatelé města. Večerní program pak patřil vystoupení Scholy Gregoriansy Pragensis v kostele sv. Mikuláše.

Na nedělní poutní mši v chrámu svaté Markéty celebrowané arcibiskupem pražským, Dominikem kardinálem Dukou se sešlo více než pět stovek poutníků, kteří vytvořili atmosféru, na kterou se nezapomíná. Možná se vám to bude zdát neuvěřitelné, ale i v letošním parném létě v Kašperských Horách sněžilo. Z klenby chrámu se snášely bělostné okvětní lístky bílých růží a kdo se chvíli zasní, ocitl se náhle v daleké Itálii, pod klenbou baziliky Santa Maria Maggiore. I beseda s panem kardinálem, která následovala, se nesla v duchu okvětních lístků nadpozemské růže snášejících se do našich otevřených srdcí.

Celé město jako by se dnes obléklo do sváteční nálady. A co vlastně vůbec je ta tolik opěvovaná sváteční nálada? To je pokoj, klid a mír, v myslích, srdcích i duších všech, kteří se setkávají. To je setkání, které doprovází úsměv. Ti, kdo se takto potkají, už nejsou cizí. A pokoj ten si odnášejí s sebou, ať jsou odkudkoli, aby jej tam, někde daleko, předali těm, kteří z jakýchkoli důvodů nemohli přijít.

Čas pouti proteče jako voda mezi prsty. Zůstává zvláštní lítost, že nelze některé chvíle zastavit, uschovat na horší časy, aby potěšily duši, když si stýská. Něco z toho času však v nás uvázne, zůstává, trvá. Pouť je totiž o věcech, které nikdy nekončí. Stačí jen natáhnout ruku a sevřít je ve svých dlaních. A že to není možné? Inu musíme tomu sami alespoň trošku, ale opravdu trošičku věřit...

Na shledanou v roce 2014 v Kašperských Horách, v živém „Srdci Šumavy“...

Alena Bernardová

POUTNÍCI ZE SUŠICE NA VELEHRADĚ

Letošní církevní slavnost na Velehradě, která byla ve znamení 1150. výročí

příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, přilákala věřící z celé naší vlasti.

Také ze sušické farnosti se vydala skupina dvanácti poutníků vedená otcem Václavem. Ubytování bylo zajištěno v exercičním domě na poutním místě Svatý Hostýn, který je vzdálen přibližně 50 km od Velehradu. Nádherné letní počasí provázelo oba dny slavností, druhý den se dokonce objevil malý mráček a osvěžil poutníky při slavnostní bohoslužbě krátkým deštěm. Mnoho mladých lidí a rodin s malými dětmi bylo důkazem, že o budoucnost církve se nemusíme obávat.

První den na Velehradě jsme zašli za hlavní oltář baziliky, abychom pozdravili pana kardinála Tomáše Špidlíka, který je tam pochován. Večer jsme zažili prvotřídní výkony zpěváků i hudebníků na tradičním koncertu v rámci Večera lidí dobré vůle.

V pátek ráno jsme na parkovišti potkali kapucína bratra Lva, který působil v Sušici před několika lety. Bylo to nečekané a milé setkání, bratr Lev pozdravuje všechny sušické farníky. Zdatnější jedinci se vydali z parkoviště na Velehrad pěšky, ostatní nepohrdli autobusovou kyvadlovou dopravou. Hlavní bohoslužba se konala na stejném místě jako koncert před bazilikou a velkoplošné obrazovky přiblížily nejen celebující biskupy, ale umožnily také sledovat sbor zpívající uvnitř baziliky. Hlavním celebrantem byl papežský legát kardinál Josip Bozanic, arcibiskup ze Záhřebu. Všechny přítomné překvapil tím, že celou bohoslužbu i kázání vedl v českém jazyce. Nejdříve vyřídil pozdravy od

Svatého Otce Františka a připomenul mnoho nábožensko-kulturních kontaktů mezi Čechy a Chorvaty, které sahají do doby Cyrila a Metoděje. Slavení bohoslužby s mnoha desetitisíci poutníky bylo pro nás nezapomenutelným zážitkem a zvláště silně působila slova kardinála Bozanic, že my, katoličtí věřící, si musíme zachovat odvahu a být přesvědčeni, že to, co přijímáme předávat dál. z evangelia, je třeba také žít a

Cestou zpět na Svatý Hostýn jsme si prohlédli nádherný zámek a rozsáhlý zámecký park v Buchlovicích. Sobotní ráno nás přivítalo hustou mlhou, do které byl zahalen celý Hostýn. Po ranní bohoslužbě jsme si prohlédli zblízka obraz na hlavním oltáři, kde je zobrazena Panna Maria a prchající turecké vojsko. Podle pověsti se věřící modlili k Panně Marii Svatohostýnské, aby pomohla v boji proti velké turecké přesile. V noci přišla bouřka a blesk zapálil sklad munice v tureckém vojenském táboře. To vyvolalo velkou paniku a turečtí vojáci ve strachu utekli.

Návštěva lesní křížové cesty ukončila náš pobyt a následovala cesta zpět do Sušice. Poděkování patří Otcí Nebeskému za krásné počasí, Andělům Strážným za ochranu během pouti, otcí Václavovi za duchovní vedení, řidičům Pavlovi a Vojtěchovi za bezpečnou jízdu a v neposlední řadě Vojtěchovi i Šárce Šmídlovým za perfektní přípravu programu a zajištění ubytování.

A+J Nových

ŠKOLA ZAČÍNÁ

A zas je tu začátek září a s ním nový školní rok. Kdysi jsem potkal rodiče vlekoucí svého plačícího prvňáčka do školy a vzpomněl jsem si na jednu starou anekdotu:

Pepíček jde 1. září poprvé do školy. Nechce se mu, ale maminka ho povzbuzuje, že se mu tam bude líbit. Ve škole to skutečně všechno dobře dopadne – paní učitelka je hodná, třída hezká, vyučování krátké. Druhý den ráno maminka budí Pepíčka: „Pepíčku, vstávej, jde se do školy.“ Pepíček otevře oči a zeptá se: „Mami, a to tam musím ještě jednou?“

Přesto se těším, až se budu s Vašimi dětmi setkávat v hodinách náboženství. Rozvrh náboženství v Sušici a v Kolinci je vyvěšen na jednotlivých školách, v kostele i na webových stránkách farnosti www.sumavanet.cz/farnostsusice. Podobně tomu bude s výukou náboženství i v dalších školách našich farností.

Vojtěch Šmídl – katecheta

FARNÍ KROUŽEK PRO DĚTI

Také v novém školním roce se budeme scházet na faře v Sušici vždy v pondělí od 15.30 do 17.00 h. Na misijním klubíčku se scházejí děti převážně mladšího školního věku z naší farnosti, ale vítáni jsou i šikovní teenageři. Společně hrajeme hry, modlíme se, tvoříme a malujeme. Výrobky, které vytvoříme, pomohou chudým dětem v misiích. I letos budeme nacvičovat divadlo na mikulášskou besídku. Začínáme v pondělí 9. září.

Šárka Šmidlová

CHYSTÁ SE:

- od 2. září: pondělní mše sv. v kaplích (Dobršín, Podmokly, Chmelná, Volšovy) – místo DK
mše sv. s kytarou vždy ve středu; nešpory + debatní společenství v úterý
7. – 8. 9. **Strašín – hlavní pouť**; mše sv.: sobota 9.30 a 17.00 – P. prof. Martin Weis, církevní historik z TF JU; neděle 9.30 a 11.00 – P. Serafín Beníček, OFMCap.
7. 9. 10.00 Sušice: křest – Emma Faicová
8. 9. sbírka na bohoslovce
14.00 Mouřenec: Historie osady Mouřenec, přednáška Mgr. Veroniky Bartové
13. 9. 19.30 Dobrá Voda u Hartmanic: koncert skupiny **Spirituál kvintet**
14. 9. 10.00 **kaple Volšovy**: poutní mše sv.
14.00 **Hůrka**: poutní mše sv. – vikář P. Slávek Holý
14.00 Petrovice: svatba – Tereza Bělochová a Petr Hájek
16 – 19 Andělíček: Dny evropského kulturního dědictví; 17.00 přednáška (dr. Lhoták)
20. 9. 19.00 **večer chval** u sv. Felixe a **večer mladých** v režii Diecézního centra mládeže
21. 9. 13.00 Mouřenec: divadlo ZŠ „Legenda sv. Mořice“; 14.00 česko-německá mše sv.
14.00 **rytířský turnaj pro děti** v klášteře kapucínů
28. 9. 10.00 Svatováclavská **národní pouť** ve Staré Boleslavi – společná farní pouť
12.00 Andělíček: svatba – Kateřina Nová a Jan Fuks
29. 9. **poutní mše sv.:** 7.30 a 9.00 Sušice; 11.00 Jindřichovice; 11.00 Ujčín
13.00 Odolenka: žehnání kaple
14.00 děkanský kostel: **divadlo „Král Abgar“**
15.00 farní zahrada: **svatováclavský piknik**
1. 10. setkání s řeholnicemi ze Zimbabwe – Adopce na dálku
5. 10. Dětská diecézní pouť v Českých Budějovicích